

ALEXANDER STAINFORTH

*Krásná
Karolína*

ČAS

ALEXANDER STAINFORTH

Krásná Karolína

První díl osudů
tajné dcery Rudolfa II.

ALEXANDER STAINFORTH

Krásná Karolína

První díl osudů
tajné dcery Rudolfa II.

Motiv na obálce: *Claude Lefebvre – Portrét Marie de Rabutin-Chantal, marquise de Sévigné*

© Alexander Stainforth, 2011

Editor © Josef „Pepson“ Snětivý, 2011

Frame on Cover © Fotobanka Imagio.cz (TAK spol. s r.o.), 2011

Cover & Layout © Alena Laňková, 2011

Autorská práva fotografům, popřípadě dědicům vyhrazena.

© Nakladatelství ČAS, 2011

ISBN 978-80-87470-33-6

Kapitola I.

(1585)

Karolína věděla, že nadešel její čas. V první chvíli zděšeně couvla, překvapilo ji, jak je bolest ochromující. Měla pocit, že omdlí. Jakmile se začala utišovat, obezřetně se rozhlédla kolem. Nikdo nic nezpozoroval. Všichni byli plně zaměstnání přípravou jídla pro císaře a neměli čas rozptylovat se zájmem o ostatní sloužící. Teď jen zbývalo vyhledat sestru. Před chvílí ji zahlédla nedaleko ohniště, musí být blízko. Ona jediná znala její tajemství a věděla, že její život je v ohrožení.

„Kateřino,“ zašeptala, když k ní zezadu přistoupila a vzala ji za ruku. „Dítě se hlásí na svět, musíme si pospíšet.“

Kateřina se na sestru zděšeně podívala. Byla bílá jako smrt. Jestli ji v tomto stavu někdo spatří, okamžitě se mezi všemi rozkřikne, že ulehla k porodu, a pak je nedokáže ochránit ani Bůh. Jedinou jejich šancí je opustit kuchyni zadním schodištěm a opatrně se tak dostat k pokojům pro služebné. V duchu si neustále opakovala, že musí zachovat chladný rozum a že nesmí udělat nějakou hloupost, kterou by na ně strhla pozornost a odsoudila tak sestru i dítě k záhubě. Kývla tedy

klidně hlavou a Karolína ji následovala. Jakmile se ocitly v bezpečí malého a studeného pokoje, hledala Kateřina v truhle plášť, kterým by Karolínu zahalila. Strážě by si tak nevšimly ničeho podivného. Venku je chladno a v plášti nebude její zaoblená postava nikomu nápadná.

Jenomže do jejich spěchu se vkradla tragédie. Ve chvíli, kdy se Karolína posadila na postel, aby si trochu odpočinula, všimla si Kateřina stopy krve na jejím oblečení. Mimoděk se pokřížovala a vyděšeně na sestru pohlédla. Bylo už zřejmé, že v tomhle stavu nemůže opustit pokoj.

„Co se děje?“ vykřikla Karolína, když se střetla s jejíma očima.

„Krvácíš,“ šeptla Kateřina a v tu chvíli zaburácelo hromobití. Okamžitě se vrhla k oknu, na které začaly útočit kroupy bezmála velikosti třešně. Leknutím uskočila a tělem jí projel pocit beznaděje. Venku se setmělo a bylo stěží vidět na krok. V takovém počasí sem porodní bábu nedostane. Nenajde její dům, nepřemluví ji, aby ji následovala v té prokleté bouři. Jako by na ně Bůh seslal samotné peklo. Ale Nový svět není tak daleko. Kdyby si pospíšila... Oblohu protály mohutné blesky a příval krup narůstal. Nádvoří hradu i ulice pod ním se zcela vylidnily.

„Musíš mi pomoci sama,“ prohlásila Karolína a v tu chvíli projevila více odvahy než sestra.

„Nezvládnou to, nikdy předtím jsem dítě nerodila!“ zakřičela Kateřina a rychle si přitiskla dlaň k ústům. Její křik mohl někdo zaslechnout, možná nějaký špeh, který by dal císařově milence zprávu a je by nečekalo nic jiného než smrt.

„Musíš, Karolíno! Jsi jediná, kdo to může udělat. U několika porodů jsem už byla, mám zkušenosti, takže bychom to mohly zvládnout. Ta krev mi dělá starosti, možná dítě není otočené hlavičkou dolů. Pokud bude potřeba, přetočíš ho.“

Kateřina se znovu pokřižovala. Už jen při té představě se jí zmocňovaly mdloby. Jak je možné, že to Karolína říká tak chladně? Jako by se se vším smířila a... Ne, nesmířila, uvědomila si záhy. Jen se snažila statečně bojovat a zachovat si chladný rozum.

A tak se pokusila plnit Karolíniny příkazy a zachránit jí i dítěti život. A ačkoliv se dítě na svět přihlásilo po necelé hodině, prostěradlo bylo již nasáklé krví. Karolína císaři Rudolfu II. přivedla na svět dceru. Dceru, jejíž křik byl naštěstí přehlušován neutuchající bouří. Jako by zasáhla Prahu jen proto, aby dítě ochránila před nebezpečím, které mu hrozilo.

„Jsi krásná, a přesto tě musím opustit,“ zašeptala vysíleně Karolína, když sestra zabalila dítě do příkrývky a položila jí ho k hrudi.

„Takhle nemluv,“ namítla Kateřina, i když věděla, že smrt je nevyhnutelná. V tomto okamžiku již nedokázala sestře pomoci.

„Umírám, Kateřino,“ promluvila po chvílce mladá žena. „Slib mi, že se o ni postaráš! Slib mi, že odsud uprčneš, jak jsme plánovaly, a zachrániš ji! Slib mi to!“

Kateřina jen rychle přikyvovala. Jak by mohla něco takového odmítnout? Ta maličká je dcera její sestry, její vlastní krev, kterou musí ochraňovat stůj co stůj po celý život, dokud ji bude potřebovat a dokud ona bude mít dostatek sil.

„Ano, slibuji.“

„Přísahej! Přísahej na naši matku, že ji ochráníš a nepodstíšíš, aby se jí stalo něco zlého!“

„Přísahám!“

Poté Karolína s úlevou vydechla. Nyní je o dceru postaráno, neměla o ni strach. Důvěřovala sestře natolik, že se mohla konečně poddat bolesti a přivítat s otevřenou náručí smrt, která stála blízko a čekala na okamžik, kdy ji bude moci odvést z toho světa za bránu mrtvých.

„Jak ji mám pojmenovat?“ zeptala se Kateřina, ale sestra už neodpověděla. Náhle ji pohltila panická hrůza. Od této chvíle má dívka jen ji, musí se o ni postarat a zvládne to pouze v případě, že se obrátí k minulosti. Tolik se snažila zapomenout, tolikrát v modlitbách prosila, aby toho zůstala ušetřena. Bůh ji nevyslyšel, nechal ji padnout do pekla, odkud již není návratu. Jinou možnost však neměla. Vrátí se k manželovi s dítětem v náručí.

Pohlédla na Karolínu, na jejíž tváři se rozlil výraz blaženosti. Opustily ji bolest i všechny starosti, bylo jí dovoleno vstoupit do ráje. Nemůže za ni dát sloužit ani mši, musí okamžitě opustit Hrad i s dítětem a podle plánu i město. Karolína měla ve všem pravdu, když říkala, že musí myslet i na jiné okolnosti, než jen šťastný porod a poklidný odchod z města. Díky Bohu, že promyslela i útek, sama by si nevěděla rady. Využije tedy bouře a co nejrychleji odsud uprchne.

Dítě se po smrti matky utišilo. Přestalo plakat a jen pootevřenýma očičkama zachycovalo události, které se odehrávaly krátce po jeho narození.

„Musíš být potichu, než se vrátím,“ řekla Kateřina a pak se vytratila z místnosti. Za schodištěm byla stará nůše, do které může dítě uložit a opustit tak město, jako by se právě vracela z trhu. Pokud bude u hlavní brány Jindřich, propustí ji bez povšimnutí, pokud ne, musí se spolehnout na to, že je dítě křikem neprozradí.

Na schodišti potkala několik služebných, ale žádná si jí ve spěchu ani nepovšimla. Hlavní služebná rozdávala příkazy a všechny se musely okamžitě podřídit. Popadla nůši a pak se rychle vydala zpátky do pokoje.

Jakmile za sebou zavřela dveře a s úlevou se o ně opřela, vyděsila se, že je dítě mrtvé. Vůbec ho neslyšela. Děvčátko bylo tak tiché, až se obávala, že následovalo matku do říše mrtvých. Přistoupila k ní a vzala ji do náruče. Dýchala, díky Bohu. Neztrácela pak už čas. Zaplnila nůši oblečením a položila na ně dítě. Přikryla ji plachtou, pak se zahalila do pláště a potají se vydala z Hradu. Největší strach měla ze schodiště a z nádvoří, které bylo pečlivě střeženo. Když se dostala až ven, ihned jí bylo jasné, že ji další takové štěstí už nemůže potkat. Brzy za ní zaklapne past, uvězní ji a dítě se dostane do rukou té, která ho nechá nemilosrdně zavraždit.

Strnula v bouři, která se umírnila a proměnila kroupy v těžké kapky deště, jež dopadaly na ni i na nůši, kterou nesla na zádech. Věděla, že čím déle bude otálet, tím více bude strážím připadat nápadná, a neprojde tak branou bez prohlídky. Vykročila tedy okamžitě, jakmile si tu situaci představila. Začala spěchat, aby se na chvíli schovala pod branou, a když ve strážném, který k ní

zamířil, poznala Jindřicha, měla pocit, jako by jí spadl těžký balvan ze srdce.

„Jindřichu!“ vykřikla s úlevou.

„Kateřino?! Jsi to ty?“ Okamžitě ji zatáhl pod bránu, kde na ně dešť tolik neútočil. Tvář měl pokrytou deštěm a tvářil se vyděšeně. Karolíně se určitě něco přihodilo. Je nemocná, možná porod nezvládla tak dobře, jak se u mladé ženy předpokládalo. Možná... Ne, nedokázal si ani připustit myšlenku, že je mrtvá. Karolína je určitě v pořádku, jen se sestrou změnila plán, odnesou dítě do bezpečí, aby se k němu nedostal nepřítel.

„Jindřichu,“ začala Kateřina opatrně. „Je mi to líto.“

V tu chvíli se mu zhroutil svět. Miloval Karolínu, dokonce se rozhodl, že na ni počká, než ji přejde dívčí zamilovanost do císaře. Bohužel mu nebude přáno, aby ji jednou objal, sevřel pevně v náručí a líbal plné rudé rty, které byly k polibkům přímo zrozené. Už nikdy ji neuslyší se zasmát, nikdy nepocítí její dotek, vůni... To všechno mu život najednou vzal.

Musí si však zachovat chladnou hlavu. Teď je důležité jen jediné – ochránit Karolínino dítě. Ani se nezeptal, zda je to holčička či chlapeček, to nebylo podstatné. Musí se postarat, aby bylo v bezpečí.

„Pojď!“ pobídl Kateřinu a vzal ji za ruku.

„Co to děláš? Pomátl ses?“ vykřikla Kateřina a nepohnula se z místa.

„Musíme se odsud co nejrychleji dostat! Je to jediná šance pro záchranu dítěte. Beze mě se nedostaneš za město, a když tu zůstanu já, padne na mě vina za to, že jsem tě nechal projít branou, protože jiná cesta odsud nevede.“

Kateřina ho zděšeně pozorovala a uvědomila si, že má pravdu. Nemají jinou možnost. Jindřich bude muset jít s nimi.

„Co se stane, až dorazíte k městské bráně? Neprojdeš... Dítě tě prozradí. Pojď už, ať máme alespoň malý náskok, než zjistí, co se stalo.“

Kateřina se zmateně rozhlédla kolem. Jak to, že tu dnes vstup střeží Jindřich sám? Vždy jsou tu dva strážníci... Náhle zastavila příval myšlenek a začala děkovat Bohu za to, že je chrání, ukazuje jim cestu a zahaluje je jako kouzelným pláštěm.

Jindřich vedl Kateřinu do domku svého přítele v Novém světě, alchymisty, který se ucházel o přízeň Rudolfa II. a snažil se získat si jeho podporu. Věděl, že si ho starý muž oblíbil – neměl manželku ani děti a za poslední tři měsíce, co u dvora pobýval, mu začal dávat otcovské rady a několikrát ho u sebe přivítal, aby mu popisoval své nové pokusy. Jmenoval se Hans, víc si Jindřich nepamatoval a vlastně ani vědět nemusel. Jen to, že pocházel z Vídně a kromě němčiny ovládal plynule ještě latinu a francouzštinu a dokonce i španělštinu a češtinu.

V dálce se ozvalo další zaburácení hromu. Kateřina vzhledla k obloze. Zdálo se, že se bouře vrací. Stočí se zpět k Vltavě, voda ji přitahuje, jako by byla jejím dítětem a prosila ji, aby s ní ještě chvíli zůstala.

Dítě... Karolínino dítě... Celou dobu děvčátko jedinkrát nezaplakalo. Zůstávalo tiše uložené v nůši, jako kdyby... Ne, to se snad nemohlo stát. Přece nemůže být mrtvé! Jenomže to se chvíli zdálo až příliš pravděpodobné. Děti po narození obvykle pláčou, mají hlad,

touží po teple, přitulení se k matčinu tělu... Ona ne. Zůstala v náručí mrtvé matky a čekala na Kateřinu – němá, jako by věděla, že si tak může zachránit život.

Sundala nůši z ramen, zatímco Jindřich klepal na dveře malého domku v uličce, která se vinula pod Hradem. Strhla z ní plachtu a střetla se s očima krásné dívenky. Tvář měla poskvrněnou matčinou krví. Musí ji okamžitě omýt, sehnat mléko a dopřát jí nakrátko pocit bezpečí a tepla.

Oblohu prořátl blesk a znovu začaly padat kroupy, když se dveře otevřely a na prahu se objevil asi padesátiletý přihrbený muž, jenž už připomínal spíš starce. Obličej měl zarostlý hustým šedým plnovousem a oči přivíral do úzkých mezírek, aby lépe zaostřil na nečekané hosty.

„Jindřichu!“ vykřikl překvapeně a zval ho dál. Teprve poté zahlédl i Kateřinu, stojící nad nůši. Přistoupil k ní, jako by si byl jistý, co v ní ukrývá, pak se rozhlédl obezřetně kolem a rychle se s nimi zamknul v domě.

Světnice byla malá a s tak nízkým stropem, že se Jindřich musel přikrčit, aby se neudeřil do hlavy. Znal tu místnost velmi dobře a už ho nefascinovala tak jako Kateřinu. V životě neviděla tolik baněk naplněných různobarevnými tekutinami! Z některých stoupal bílý oblak, jiné se zahřívaly nad plamenem a podivně syčely. Baňky byly propojené průhlednými trubičkami, ve kterých se mísily tekutiny a směs pak vtékala do největší nádoby na konci místnosti. Kromě laboratoře však byla místnost zařízená skromně. Jen stůl a několik židlí, nic víc.

„Proč jsi mi neřekl, jak moc ses zapletl?“ podivil se Hans, zavrtěl hlavou a přidal jakousi bílou směs do baňky s modrou tekutinou.

„Špatně to chápete, nejsem do ničeho zapletený. Ale nemohu vám víc prozradit, Hansi. Prosím, věřte mi, že jedním čestně a že jediným mým přáním je ochránit toto nevinné dítě.“

„A jeho matku,“ podotkl alchymista.

„To není jeho matka. Ta zemřela,“ zašeptal jeho host. Před očima se mu opět zjevila tvář krásné Karolíny, příliš mladé, než aby měla smrt právo si ji vzít. Pocítil, jak se mu do očí derou slzy, a rychle je potlačil. Jako muž nechtěl dávat najevo city, v dětství mu bylo vštěpováno, že slzy jsou jen pro ženy – muž musí být tvrdý jako pravý bojovník.

Kateřina vzala dítě opatrně do náruče. Proč nepláče? Proč jen pořád soustředěně pozoruje okolí? Viděla přece už tolik novorozeňat, ale žádné se nechovalo takto... Nebála se, že ji Bůh na svět nepřivedl zdravou, ale něco jí našeptávalo, že se nikdy nebude chovat jako ostatní děti. Sudičky ji obdařily moudrostí dospělého člověka, který snadno přivyká novým situacím, dokáže přežít i v těch nejhorších podmínkách a pak se zase vzchopí, aby všem dokázal svoji sílu.

„Musíme sehnat mléko,“ obrátila se Kateřina naléhavě na Jindřicha. Hans se okamžitě vložil do hovoru. Není třeba nikam chodit, právě dnes si byl pro mléko, má ještě nějaké uschované ve spíži.

Zatímco Hans odcházel do vedlejší místnosti, přistoupila Kateřina k Jindřichovi blíž.

„Co tu vůbec děláme? Proč jsme se nevydali hned z města? Bouře by nás ukryla, s tvou pomocí bychom se dostali přes ostatní brány, jako vojáka by tě ani nezastavili...“

„A co dítě? Kdy bys ho nakrmila? Navíc bude bezpečnější, když počkáme do rozednění. U brány bude Jan, známe se už hodně let. Nebude se ptát ani žádat o vysvětlení.“

„Ale to už po nás budou dávno pátrat.“

„Kateřina Stradová snad nemá vlastní vojsko,“ namítl rozumně Jindřich.

„To sice nemá, ale zato má hodně špehů, kteří po nás půjdou ještě s větším nasazením než vojáci.“

„Pokud nás dá hledat, pak by pro nás bylo ještě horší, kdybychom se dnes večer pohybovali v Praze. Když nás neobjeví dnes, budou počítat s tím, že jsme se ukryli někde ve městě, a pak začnou obracet naruby všechny domy. Cesta ven bude volná, na tu se zaměří, až když bude příliš pozdě.“

Kateřina ho se zaujetím poslouchala a musela uznat, že to znělo logicky. Ale při představě, že stráví noc v domku alchymisty, plném podivných křivulí, jež jí připadaly jako ďábelské vynálezy, se vůbec necítila bezpečně.

„Jaké jí dáš jméno?“

„Nevím, nepřemýšlela jsem nad tím.“

Jindřich nemusel dlouho pátrat v mysli. Věděl, že jméno, které vysloví, je pro ni to jediné správné.

„Karolína, říkej jí Karolína.“

„Máš pravdu, tak alespoň uctíme památku její matky.“

To už se konečně vracel Hans se džbánkem mléka. Kateřina položila holčičku na stůl a opatrně ji vybalila z látek. Teprve nyní si všimla, že jí Karolína stačila předat medailon s císařovým portrétem. Zatmělo se jí před očima – vybavila si okamžik, kdy jí zamilovaná sestra ukazovala dárek, který dostala od Rudolfa. Polovinu medailonku vlastnil on, druhou dal Karolíně jako symbol jejich lásky. Říkal, že tak budou navždy spojeni, že jejich láska nikdy nevyprchá.

Jak je možné, že ho ta maličká stále svírala v pěsti? Jako by ochraňovala poslední památku na matku. Cítila, jak jí po tváři stékají slzy a jak na ni oba muži zírají.

Chtěla dítěti medailon vzít, ale svíralo ho tak pevně, jako by jím bylo propojeno s duší matky. Odmítalo se ho vzdát, nechtělo ho vydat do jiných rukou.

„Ponechej jí ho,“ řekl náhle Jindřich. „Jednou tak bude mít důkaz o svém původu a vrátí se domů.“

Kateřina na něj zmateně pohlédla. „Nikdy se nevrátí domů, stálo by jí to život. Proto se nic nesmí dozvědět.“

„Nemůžeš zatajovat, kdo je její otec, celou věčnost. Zaslouží si pravdu, jednou, až se bude moct bránit, až už tě nebude potřebovat jako ochránkyni.“

Kateřina chtěla něco namítnout, po nádechu se však zarazila. Nemělo smysl se s Jindřichem přít. Je příliš mladý na to, aby pochopil, jak to na světě chodí, ještě nemá dost zkušeností. Využila chvíle, kdy dítě uvolnilo stisk, a uschovala medailonek u sebe.

Vzala kus čisté látky z nůše. Na jejím konci udělala uzlík a namočila ho do mléka. Pak si položila Karolínu

do náručí a opatrně jí ho vložila do úst. Holčička začala okamžitě instinktivně sát.

„Měla hlad, a přesto zůstala potichu, aby nás neprozradila,“ řekla a znovu ponořila uzlík do mléka.

„Můžete přespat v druhé místnosti. Je tam místo pro všechny tři,“ promluvil po chvíli Hans a usmál se na holčičku. Někdy litoval, že výzkumy promarnil život, neoženil se a neměl potěšení z narození vlastních dětí. Nikomu tak nemohl předat poznatky, podělit se o zkušenosti... Trápilo ho to zejména poslední dobou, kdy přesídlil na dvůr císaře Rudolfa a stále se mu nedařilo získat si jeho přízeň. V této době neúspěchů si často kladl otázku, zda taková oběť vůbec stála za to.

„Jste velice laskavý. Nevím, jak se vám mám odměnit.“

Hans jen mávl rukou. Těšilo ho, že byl zasvěcený do nějakého tajemství, že mohl napomáhat nevinnosti, aby unikla zlu.

„Odměňte se mi tím, že Karolínu zachráníte, to bude největší potěšení.“

Venku se bouře téměř utišila. Obloha se začala vyjasňovat, vyčerpané mraky se konečně nechaly hnát větrem správným směrem a západ slunce tak odhaloval město v jarním rozpuku.

Jindřich vyhlédl z okna. Na ulici nebylo rušno, zdálo se, že si zatím nikdo jejich zmizení nevšiml. Upřímně se mu ulevilo a uvědomil si, jak těžké bude za svítání sbírat odvalu k vykročení na nebezpečnou půdu města.

„A kam půjdete, až se dostanete za bránu?“ vyptával se Hans. Zanechal svých pokusů, utřel si ruce do špinavého hadru a posadil se ke stolu.

„Vrátím se k manželovi,“ hlesla Kateřina.

„Opustila jste ho?“

„Ano, před rokem.“

Hans nikdy dlouho neotálel s otázkami. Byl to přímý člověk, který nerad chodil kolem horké kaše.

„Proč jste to udělala?“

Jindřich se odvrátil od okna, ani on neznal Kateřinu pohnutou minulost. Nikdy si o tom nechtěla povídat, svěřit se, ačkoliv ji mnohokrát přistihl, jak moc se trápí.

„Provdala jsem se z lásky, za to jsem byla vděčná. Netrpěla jsem jako ostatní dívky mého věku. Albert byl krásný, milovala jsem ho už předtím, než se naše rodiny domluvily na sňatku. A zdálo se, že i on miluje mě, alespoň to říkal. A dobré manželství nám vydrželo dva roky, než se objevila Anežka, sousedova neteř, a vše rozvrátila.“

Hans pochopil. Nemusela pokračovat, podobných příběhů už slyšel mnoho. Tušil, že Anežka svedla Alberta na scesti, rozbila jejich lásku a Kateřině se zhroutil celý svět.

„Určitě si umíte představit, co následovalo. Našla jsem je u potoka...“ Kateřině opět vyhrkly slzy do očí. Stále se přes to nebyla schopná přenést, jako by se ta událost odehrávala znovu a znovu a pronásledovala ji na každém kroku.

Děvčátko už přestalo sít, a tak se Kateřina rozhlédla kolem – hledala místo, kam by ji mohla uložit ke spánku. Nakonec jako postýlka posloužila opět nůše.

„Albert mě přemlouval, prosil na kolenou, abych mu odpustila...“ pokračovala Kateřina ve vyprávění, když se znovu posadila ke stolu.

„Neměla jsem sílu. Cítila jsem se podvedená, zrazená. Od něj bych to nikdy nečekala. Důvěřovala jsem mu jako nikomu jinému.“

Jindřich se usadil vedle Kateřiny a vzal ji opatrně za ruku. Nevěděl, jak na to bude reagovat, ale potěšilo ho, když ruku nestáhla.

„Jednoho večera jsem se rozhodla odejít. A tak jsem šla za Karolínou, která v tu dobu prožívala nejkrásnější období svého života a pomohla mi. Musím se postarat o její dcerku, dlužím jí to.“

„A k manželovi se chcete vrátit s ní?“ zeptal se Hans.

„Ano, vychovám ji, je to má povinnost.“

„A jak muži vysvětlíte, že to dítě není vaše?“

Kateřina na Hanse upřela pronikavý pohled. Přece... Přece... Chtěla něco namítnout, zjistila však, že nenachází slova. Zatím ji totiž nenapadlo uvažovat nad tím, že by jí Albert neuvěřil. Byla pryč už celý rok, za tu dobu se mohla seznámit s dalším mužem a přivést na svět dítě, o kterém by mohla tvrdit, že není její... Ne, tomu by přece Albert neuvěřil. A co kdyby přece? Jak by mu to mohla rozumně vysvětlit? Neodpustila mu nevěru, uprchla v noci z domu a nedala o sobě vědět... A nyní se objeví na prahu chalupy s dítětem v náručí. Co jiného by si mohl myslet?

„Možná to nebude jednoduché, ale uvěří mi,“ prohlásila Kateřina po chvíli. Hlas se jí ale trochu zachvěl pochybnostmi. „Známe se přece dlouho, ví, že bych nikdy nic takového neudělala.“

„Lidé se mění,“ pokračoval v námitkách Hans, aby ji připravil na jakoukoliv situaci. „Rok odloučení je dlouhá doba.“

„Pak ať tedy rozhodne sám život,“ kapitulovala Kateřina. Pokud ji Albert vyžene z domu, postará se o sebe i o maličkou. Nic jiného jí ani nezbude. Cítila se však natolik silná, aby tyto nepříznivé chvíle přečkala. Časem bude určitě líp...

Vstala a potichu se postavila nad dočasnou postýlkou malé Karolíny. Usnula. Prstíčky sevřené v pěst měla přitisknuté pod bradou a zhluboka oddechovala. Jakmile se trochu prospí, požádá Hanse, zda by jí dovolil ohřát vodu a maličkou vykoupat.

„Už jste přemýšleli, jak opustíte město?“

„Mám přítele u brány, dostaneme se odsud snadno,“ odpověděl Jindřich.

„Jenomže cesta z města je dlouhá. Nejlepší bude předstírat, že jste manželé, tak nikdo nepojme podezření.“

Kateřina s tím ihned souhlasila. Jakmile u brány narazí na Jindřichova přítele Jana, budou mít cestu dokonale volnou, pokud se něco pokazí, jako manželé je nebude zdržovat nic. Nemohla se dočkat, až se ocitnou za Prahou, pak bude mít alespoň na chvíli pocit bezpečí. A záleží už jen na manželovi, zda jí uvěří, nebo vyžene. Doufala, znala ho přece natolik dobře, aby mohla počítat s tím, že jim poskytne přístřeší.

Krátce před půlnocí se Karolína probudila s pláčem. Kateřina ji okamžitě vykoupala v teplé vodě a dala jí znovu najíst. Jak se blížilo svítání, začalo se jí svírat hrdlo úzkostí. Jindřich usnul krátce poté, co se malá utišila, a Hanse slyšela ještě vedle v místnosti, jak se neustále zabývá svými pokusy.

Kateřina věděla, že dnes večer neusne. V hlavě se jí honilo tolik myšlenek a představ, že se nedokázala

uklidnit a zamhouřit víčka. Když se blížila pátá hodina a město se začalo probouzet, měla pocit, že jí zdřevění nohy a nedokáže se pohnout z místa. Přesto musela vyslechnout další Hansovy rady a řídit se jimi, aby oklamali případné špehy a zachránili tak Karolíně život.

Kapitola I.I.

Kateřina s napětím sledovala, jak se první sluneční paprsky vtírají do oken domku, ve kterém našli přes noc útočiště. Přemohl ji tak velký strach, že se jí začalo těžce dýchat. Tento pocit však v sobě musí překonat. Nikdo nesmí poznat, jak moc se bojí, že budou odhaleni.

Překvapilo ji, jak se Jindřich dokáže od rána usmívat. Možná se jen přemáhal, aby jí dodal odvahy a pocitu bezpečí, který žena od muže přece potřebuje, možná i on měl duši sevřenou obavami, co všechno zlého se může přihodit.

Odešel s Hansem do vedlejší místnosti a za chvíli se vrátil převlečený. Neměl už na sobě uniformu gardisty, ale běžný oblek měšťana.

„Můžete mi děkovat, že nerad vyhazuji staré věci,“ zasmál se Hans a Jindřicha si prohlížel. Pravda, kalhoty mu byly těsné, ale na první pohled si toho nikdo ani nevšimne.

„To je vaše oblečení?“ podivila se Kateřina.

„Ano, někdy nechám svoji duši alchymisty zavřenou v domě a vyrážím do ulic jako obyčejný člověk. Přicházejí tak ke mně lepší myšlenky. Mnohokrát jsem už na-

šel řešení jen proto, že jsem si udělal procházku městem a uvolnil se.“

Kateřina jen němě přikývla. Nechat svoji duši alchymisty doma, opakovala si v duchu a chtě nechtě se nad tím musela pousmát. Netušila, že by změna oblečení mohla mít tak blahodárny vliv na jeho výtvoř v laboratoři.

„Malá ještě spí?“ obrátil se k ní Jindřich.

„Ano, mám strach ji probudit. Co když začne plakat a strhne na sebe pozornost?“

„Toho bych se neobával,“ odvětil Jindřich. „Ulice teď budou plné kupců, brány města se právě otevírají, neměl bych strach z toho, že si někdo všimne plačícího dítěte. Navíc určitě nebude jediné, které den uvítá křikem.“

Kateřina mu byla vděčná za tato slova útěchy. I když se ji možná snažil jen uklidnit, uvolnilo se v ní napětí a mohla konečně zase dýchat. Rozhodla se, že dítě ponese v náručí, bude ho alespoň zahřívát svým tělem a to třeba i proto zůstane potichu.

Hans je doprovodil ze dveří a díval se za nimi, dokud mu nezmizeli z obzoru. Podivné setkání, říkal si. Netušil, jak vzrušující může být život, kromě alchymie samozřejmě. Zavrtěl hlavou, potěšený vzruchem, který mu mladí lidé dopřáli, a vrátil se zpět do své laboratoře.

Kateřina měla strach přiblížit se k Hradu, neodvažovala se však namítat nic proti cestě, kterou jí Jindřich vedl. Plně mu důvěřovala. Jako voják byl přece zkušený, věděl, ve kterých místech je může čekat nebezpečí. Měl pravdu – ulice se začaly skutečně plnit lidmi. Cestou k tržištím potkávali kupce, kteří na naložených vozících

vláčeli zboží k prodeji. Někteří projížděli ulicemi velkými, koňmi taženými vozy a bezohledně si protlačovali cestu k nejlepším místům.

S ranním svěžím vánkem se také ulicemi nesl nesnesitelný pach z odpadů, které lidé podle jejich skupenství vynášeli rovnou před dům nebo je tam vylévali. Kateřina si pomyslela, jak je město za rozbřesku nepříjemné a svým způsobem i děsivé. Na každém kroku potkávali biřice i opilce, kteří se teprve k ránu vraceli z krčem. Byla vděčná za svého ochránce, který ji prováděl ulicemi, jako by byla neviditelná.

Karolína stále spala, přitisknutá ke Kateřinině hrudi. Vnímala sálající teplo a ženskou vůni a houpavá chůze ji nadále držela ve spánku.

Zbývalo už jen projít branou a oddat se pocitu vítězství. Jenomže už na první pohled jí došlo, že to nebude tak jednoduché. Všichni lidé, které potkávali, mířili dovnitř, oni jediní spěchali ven.

Vydešeně se málem zastavila, když na ní utkvěl pohled strážného. Zřejmě vytušil, že je za jejich odchodem něco závažnějšího, a rozhodl se je kontrolovat.

„Pojď,“ řekl Jindřich směrem ke Kateřině a popohnal ji rukou, když si uvědomil, že zpomaluje, místo aby s ním srovnala krok.

Kateřina věděla, že všechna jejich snaha byla marná. Dítě bude předáno do rukou Kateřině Stradové a nikdo se nedozví, že se narodilo. Po tváři jí začaly stékat slzy. Tak tohle je konec, Karolíno, promluvila v duchu ke své sestře.

„Jene,“ přistoupil ke strážnému Jindřich a v Kateřině najednou opět rostla naděje. Jan – strážný u brány – to